

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟ, Η ΣΥΛΜΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

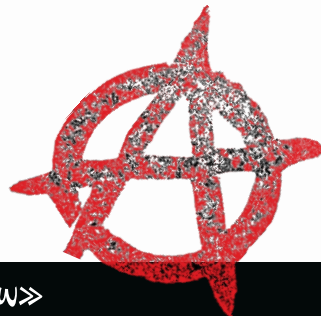
ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ, Η ΑΛΛΗΛΟΒΟΗΘΕΙΑ

Η δημιουργία μιας κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης,

δικαιοσύνης και αρμονικής συνύπαρξης.

Η κοινωνική επανάσταση και η δημιουργία ενός κόσμου

που θα χωρά πολλούς κόσμους...

Αυτοδιαχειριζόμενος χώρος «Επί τα Πρόσω»

| Πατρέως 87 | epitaprosw@gmail.com

Σήμερα, η οργάνωση της δημιουργεί είτε μέσω των κοινωνικής ζωής από το κράτος και το κεφάλαιο είναι σχεδιασμένη έτσι, ώστε κομμάτια της κοινωνίας να αποκλείονται, ανάλογα με τα οικονομικά, πολιτισμικά, θρησκευτικά, έμφυλα, σεξουαλικά, σωματικά ή κοινωνικά πρότυπα που προωθούνται από την κυριαρχία. Ανεξάρτητα αν οι αποκλεισμοί αυτοί είναι θεσμοθετημένοι ή λειτουργούν άτυπα σε βάρος συγκεκριμένων πληθυσμιακών ομάδων (τοξικοεξαρτημένοι, ομοφυλόφιλοι, μετανάστες, άστεγοι, οροθετικοί, ψυχικά ασθενείς, μη παραγωγικοί-άνεργοι κ.α.) εκείνο που επιτυγχάνουν είναι η αποστέρηση των στοιχειωδών ελευθεριών και δυνατοτήτων που τους παρέχει το υπάρχον με αποτέλεσμα να αδυνατούν να ενσωματωθούν στον επιβεβλημένο τρόπο ζωής και να περιθωριοποιούνται.

Η περιθωριοποίηση αυτή εξυπηρετεί τις στοχεύσεις της κυριαρχίας περί δαιμονοποίησης και καταστολής ορισμένων κοινωνικών κομματιών για να μπορέσουν έτσι να πειθαρχήσουν τα υπόλοιπα. Είναι κομμάτι μιας επιχείρησης εξόντωσης που διεξάγεται εδώ και χρόνια σε βάρος των φτωχών και των αποκλεισμένων. Φτωχούς και αποκλεισμένους που η ίδια η εξουσία

δημιουργεί είτε μέσω των πολιτικών φτώχειας και εξαθλίωσης, είτε μέσω της θέσπισης του καθεστώτος εξαιρέσεων για όσους πλεονάζουν ή θεωρούνται επικίνδυνοι για αυτή. Στη συγκυρία αυτή, η ευκαιριακή συμμαχία διάφορων κοινωνικών κομματιών με το κράτος και τ' αφεντικά είναι αποτέλεσμα της διάλυσης του κοινωνικού ιστού και των συνθηκών κοινωνικής ζούγκλας που επιφέρει. Είναι αποτέλεσμα της ηγεμονίας της κυρίαρχης ιδεολογίας που θέλει τους από τα κάτω διασπασμένους και να αλληλοφαγώνονται, αλλά και απότοκο της οπισθοχώρησης του κινήματος και της απουσίας μιας ορατής εναλλακτικής πρότασης για την οριστική συντριβή του κόσμου της εξουσίας.

Και αυτό γιατί η κοινωνική δυσάρεσκεια που γεννά η άγρια επίθεση κρατους και καπιταλισμού επιχειρείται να αντιμετωπιστεί -πέρα από την οξυμένη καταστολή- με την καλλιέργεια του κοινωνικού εκφασισμού, με την προώθηση δηλαδή ιδεολογημάτων που ανάγουν σε κυρίαρχες συνθήκες ζωής την επιβίωση με κάθε μέσο,

τη στοχοποίηση των κοινωνικά αδύναμων, την εξατομίκευση και τον ανταγωνισμό.

Άμεση συνέπεια της διάλυσης των κοινωνικών δεσμών, της έλλειψης ταξικής συνείδησης και της απουσίας κουλτούρας συλλογικής επίλυσης των προβλημάτων που προκύπτουν από τον πόλεμο κράτους και αφεντικών απέναντι σε κάθε έννοια κοινού και συλλογικού, είναι το αλληλοφάγωμα των φτωχών, των εκμεταλλευόμενων, των αποκλεισμένων. Η ανακυκλούμενη δηλαδή βία ανάμεσα στα πληβιακά στρώματα της κοινωνίας, την οποία ορίζουμε ως κοινωνικό κανιβαλισμό. Μια συνθήκη επιθυμητή και προωθούμενη από τους κυρίαρχους, αφού αποπροσανατολίζει και χειραγωγεί την οργή των από τα κάτω προς τους πραγματικά υπεύθυνους για την αθλιότητα αυτού του κόσμου και τη διοχετεύει σε έναν αδιάκοπο πόλεμο όλων εναντίον όλων εντός της τάξης των εκμεταλλευόμενων.

Ο κοινωνικός κανιβαλισμός, δηλαδή η κυριάρχηση του νόμου της ζούγκλας, η ατελείωτη βία και ο αδιάκοπος πόλεμος όλων εναντίον όλων ανάμεσα στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα, αποτελούν μια συνθήκη που προωθείται και επιβάλλεται με κάθε τρόπο από τους από τα πάνω μέσω της διάχυσης του ιδεολογήματος που θέλει οι κυρίαρχες συνθήκες ζωής να είναι η επιβίωση με κάθε μέσο, η εξατομίκευση και ο ανταγωνισμός.

Πιο συγκεκριμένα το πρόσφατο παράδειγμα της πανδημίας του covid19 όπου διαμέσου του ιδεολογήματος της «ατομικής ευθύνης», οι από πάνω προώθησαν και έσπειραν τεχνιέντως τον πανικό και την αποκοπή του ατόμου από το κοινωνικό σύνολο, χτυπώντας τις όποιες κοινωνικές αντιστάσεις αναπτύχθηκαν ως «επικίνδυνες» για την δημόσια υγεία στην προσπάθειά τους να αντικαταστήσουν την έμφυτη τάση του ανθρώπου για αλληλεγγύη και αλληλοβοήθεια με την απομόνωση του ατόμου, τον ατομικισμό και εν τέλει την διαμόρφωση μιας αφήγησης που λέει ότι μόνο ο κρατικός μηχανισμός είναι ικάνος για την διαχείριση τέτοιων κρίσεων, ότι αυτό και αν συνεπάγεται στο παρόν ή στο μέλλον.

Σε αυτή την πραγματικότητα υπάρχει εναλλακτική και ρεαλιστική απάντηση. Και φυσικά αυτή δεν είναι η συλλήβδην καταδίκη της κοινωνίας, η επικράτηση του αντικοινωνικού και αυτοαναφορικού λόγου στο εσωτερικό των κινημάτων. Δεν είναι η περιχαράκωση και η οχύρωση γύρω από τον εαυτό μας. Αντίθετα, πρέπει σήμερα να παλέψουμε ακόμα περισσότερο για το σπάσιμο των συντηρητικών αντανακλαστικών και των κανιβαλικών συμπεριφορών στο κοινωνικό πεδίο. Οφείλουμε να μην επιτρέψουμε να εδραιωθεί και να νομιμοποιηθεί στις πόλεις μας ο κοινωνικός κανιβαλισμός και εκφασισμός. Οφείλουμε, τη δίκαιη οργή και αγανάκτηση που μας κατακλύζει να την στρέψουμε προς της σωστή κατεύθυνση, προς τους πραγματικούς υπεύθυνους και όχι να τη διασπείρουμε στο κενό. Να μην κυνηγάμε πλέον άλλους ανεμόμυλους. Αυτή είναι η στιγμή που πρέπει να βγούμε στους δρόμους και να δείξουμε ότι καμία άλλη δολοφονία δεν θα γίνει ανεκτή, να αναδείξουμε την προοπτική της αλληλεγγύης, της αλληλοβοήθειας και των κοινών αγώνων όλων όσων πλήττονται.

Η απάντηση από την πλευρά του κινήματος πρέπει να είναι η όξυνση του αγώνα για την ανατροπή των πραγματικών υπαίτιων για την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχεια, την εξαθλίωση τις επίπλαστες κοινωνικές διακρίσεις και τη συνολική

ληηλασία της ζωής μας.

Η ανάδειξη της συλλογικοποίησης και της αλληλεγγύης απέναντι στον κατακερματισμό, τον ανταγωνισμό τους πλαστούς διαχωρισμούς και το φόβο που διαρκώς αναπαράγει η εξουσία.

Οι οργανωμένοι κοινωνικοί-ταξικοί αγώνες απέναντι στην εκμετάλλευση, τη φτώχεια, τον εκφασισμό και τον κανιβαλισμό.

Η συνειδητοποίηση της κοινής ταξικής μας θέσης και της ανάγκης αρμονικής και ελεύθερης συνύπαρξης όλων με γνώμονα την αλληλοβοήθεια και τον αλληλοσεβασμό, μακριά από τον καπιταλισμό και το κράτος, τους θεσμικούς και μη θιασώτες της διαμεσολάβησης και του αλληλοσπαραγμού.

Η δημιουργία κοινών ταξικών και κοινωνικών σχέσεων και η ανάπτυξη ενός συλλογικού και συντροφικού αγώνα ενάντια στους καθημερινούς μας δυνάστες, στον καπιταλισμό και το κράτος.

Το ξεπέραςμα του επιβεβλημένου τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο.